

עלון שבועי מבית 'בני אמות'

ובל האמהות

פרשת מקץ

מאוצרות אמות

פניני אמן ותפלה בפרשה

'שעשה נסים' בדבר המדוד

"ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר" (מא מט)

דבר רבנו פינחס הלוי הורוביץ רבה של פרנקפורט דמיין: וזקא משום ש: "חדל לספור" את התבואה, התרבות היא עד כי אין מספר. שהרי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (תענית ח ב): "שארין הנרקה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המניין אלא בדבר הסמוי מן העין", ואף כאן לא שרתה הנרקה בתבואה עד שחדלו מלמנותה.

ביסוד זה באר רבה של פרנקפורט תמיהה העולה על דברי הגמרא (שבת כ א) בסוגיה העוסקת בהלכות הנקה:

בגמרא שם מבאר כי ביום ראשון של חנוכה מברכים שלוש ברכות (להדליק, שעשה נסים ושהחנינו), ובשאר הימים ממעטים את ברכת 'שהחנינו'. תמיהה הגמרא: מדוע לא ממעטים בשאר הימים את ברכת 'שעשה נסים' ותראה: "נס - כל יומי איתיה". ויש להבין מדוע הציעה הגמרא בקשייתה כי יברכו על הנס רק ביום הראשון, הלא אדרבה, על פי קשיותו הידועה של הבית יוסף נס פה השמן לא נצרך כלל ביום הראשון, שהרי השמן שבבד הספיק ליום אחד?

ואף לפי תרצו של הפ"ז (שם ס"א) שגם ביום הראשון דלקה המנורה בדרך נס, שכן השמן שבבד הספיק ליום אחד בדין, וכדי שתוכל הנרקה לשרות בו בשאר הימים, מכרח היה שישאר מעט שמן בבד ליום השני, שכן אין הנרקה שורה על כלי ריק (והרי לך פה פ"א), מכל מקום בנדאי שלא היה בו נס יותר מן השאר הימים?

ברם, לפי היסוד האמור נוכל לישב כי לבאורו של הפ"ז נס יחד היה ביום הראשון ששרתה הנרקה בשמן אף שהיה בנדר 'דבר המדוד'. כי בשונה משאר ימי החנוכה שלא ידעו כמה נותר בבד, ביום הראשון ידעו כי יש בו כמות שהספיקה ליום אחד, ולאמלא הנס לא היה יכול להתוסף עליו שמן שספיק לשאר הימים.

אחי יוסף התפללו במיין

"ויירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים" (מב ג) מפני מה כנו הם כאן אחי יוסף ולא בני יעקב?

באר רבנו בחיי: בשעה שירדו האחים למצרים התחרטו על מכירת יוסף ואף גמרו בלבם לעשות כל מאמץ כדי להשיבו לאביו. כיון ששבו לאחיהם עמו, מכנה אותם התורה 'אחי יוסף' משעם זה אף התאמצו עשרה מהם לרדת יחדו למצרים, משום שהפירו בכחה הגדול של תפלה בצבור, ובקשו להתפלל יחדו שימצאוהו שם. הוסיף האדמו"ר רבי ישראל ממוז'ז'יץ כי דברי רבנו בחיי מקדדקים היטב בכך שנקטה כאן התורה לשון 'ויירדו'. שכן בתפלה בצבור 'ורד' שליוח הצבור לפני התבה (ראה ברכות טו א וע"ז). ואף רמז יש בכך לדורות, שבכל עיני הפרנסה, כגון "לשבר בר", עקר ההשתדלות היא - 'לבקש רחמים' (מדושי פכ א), ובפרט בתפלת הצבור, כדברי חז"ל (ברכות ח א): "אימתי עת רבון - בשעה שהצבור מתפללי".

דברי ישראל

הפונה האמתית ב'חי פרעה'

"בזאת תבחנו חי פרעה... ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם" (מב טו-טז)

תמה רבנו חיים מוולוז'ין:

הו בסימנה של ברכת ברוך שאמר והו בסימנה של ברכת 'שתבח' מכנה הקדוש ברוך הוא פנינו: "חי העולמים" (בצירה). כנוי יחיד זה מלמד על היותו חי לנצח, ואינו שך לנבראים. כיצד אפוא השתמש בו יוסף כלפי פרעה?

ובאר: כאשר נאלץ יוסף להשבע לשוא נקט הוא לשון "חי פרעה", כך, סברו השומעים שכביכול נשבע הוא בפרעה ומחשיבו כאלה, כש'למעשה יוסף עצמו התכוון להפך הגמור, כי כשם שהכנוי "חי" הו מפרך מידודו ביחס לפרעה, כך דבריו: "כי מרגלים אתם" הנם מפרכים מיסודם.

באר חיים' (לנדר"ב לרפשי'ז) על סדור התפלה, עמ' 82

אמן - מפתח השפע

"ויוסף הוא השליט על הארץ והוא המשביר לכל עם הארץ" (מב ו)

ראשי התבות: "ויוסף הוא השליט על הארץ" הם בגימטריה 'אמן', ללמד כי בזכות ענית אמן הוא המושביר לכל עם הארץ - כדברי האהר הקדוש (נלו רפ"ב כ): "כש'ישראל עונים אמן בכונה בעולם הזה, כמה פתחי ברכה נפתחים למעלה, כמה טובות נשפעות בכל העולמות...".

מאמר מרדכי' חנה

אימתי מצילה התפלה מן האויבים

"ויקח מאתם את שמעון ויאסר אותו לעיניהם" (מב כד)

תאור מפלא על שהתרחש באותה עעה מוצאים אנו בדברי התנ"ך בפ' שנתנו (ל"ח ט"ז סוף רמז קמ"ח):

"שלח יוסף לפרעה ואמר: 'שגר שבועים גבורים. שמצאתי אנשים ואני רוצה להכניסם בבית האסורים'. וכוון שבאו אמר להם: 'טלו השלשלאות הללו ותנו בצנארו...'. כיון שקרבו אצל שמעון נתנו עליהם בקולו, ונפלו כלו לפניו ונשברו שניהם. היה עומד מנישה אצל אביו אמר לו: 'קח אותה השלשלת ושים בצנארו, והכהו מכה אחת ונתנה עליו. אמר שמעון: 'מכה זו של בית אבא!'"

רמז נפלא לדורות למד רבי יוסף פצנובסקי מדברי המדרש הללו:

ככבשה בין שבועים זאבים נתונים ישראל בין שבועים אמות המבקשות תמיד לבלותנו, אולם כפי שכבר הבטחנו כי 'בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי בניסות - אין ה'ידים' יד עשו" (ב"ר ס"ה). כש'אנו מתפללים לפני שוכן מרומים שצילנו מידם, אז נופלים הם שדודים לרגלנו [כשמעון שהכריע את שבועים גבורי פרעה בכך שנתנו עליהם בקולו].

כל זאת הוא כשהצרה מתרגשת עלינו מצד אמות העולם, אולם פאשר חליה באה היא מצד אנשים מתוכנו, אזי עלינו לחשש מפניה עד מאד [כמנושה שהכריע את שמעון במכה אחת]. והרי כבר אמר הכתוב: "מה'רסיף ומחריבו' ממוך יצאו" (שעי' מט ז). 'פרדס יוסף'

'חסדים טובים' שאינם נסתרים

"ואל ש-די יתן לכם רחמים לפני האיש" (מג ז)

"ומד'שו: מי שאמר לעולם די יאמר די לצרותי" (רש"י).

בעת שהתיסר בעל 'דמשק אליעזר' בחליו האחרון, עמד ופרט את הבקשה שאנו אומרים בתפלת שמונה עשרה בשבתות ובמימים טובים: "שבוענו מטובך", אמנם מאמינים בני מאמינים אנו כי טוב חסדו יתברך גנוז אפלו בתוך היסורים, אך כל זמן שהחסד מבלע ומכסה בתוך היסורים, אין אנו יכולים 'לשבע' משונו, שהרי אמרו חכמים (יומא עד ב) ששומא לעולם אינו שבע ממוזנו מתוך שאינו רואהו.

בקשנתנו מה' יתברך: 'שבוענו מטובך' - צנא, הענק לנו משפע טובך באופן שנוכל לשבע משונו: לא כשהוא טמון בתוך היסורים, שמתוך שאיננו רואים אותו איננו שבעים משונו.

'משינות הצנח' ח"א עמ' קצ

כעין זה פרש הפרי מגדים' את בקשת 'ותגמלנו חסדים טובים' הנאמרת בברכות השחר, שהיה מן המקום לתמה: וכי קיימים חסדים שאינם טובים? אלא, כיון שחסדו יתברך גנוז אף בתוך הצרות, ככתוב (תהלים סב א): "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו", על כן מבקשים אנו שיגמלנו ה' חסדים שיהיו 'טובים' - אף בנגלה.

אשל אברהם' מו ח

התשובה הופכת את האדם לאיש אחר

"ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין" (מג ז)

"מה שלא הזכיר את שמעון בשמו, נראה שלא היה רצוי לאביו על דבר שכם" (רבנו בחיי).

הוסיף ובאר רבי זלמן סורוצקין:

יעקב כנה את שמעון: "אחר", כי האמין שבעת שבתו בבית האסורים במצור ובמצוק, יתעורר לבו לשוב ולהרהר במעשה שכם ומתוך כך ישוב בתשובה, וכן יתפך לאיש אחר.

אזנים לתורה'

תשובת האחים - קל וחמר מיוסף

"ויעשו כל... ויאמרו איש אל אחיו אכל אשמים אנחנו" (מב כ-כא)

על איזו עשיה מעיד הכתוב בלשונו: "ויעשו כן"?

בדרך צחות פרש רבנו אברהם סבע:

מששמעו האחים את יוסף אומר (לעיל פ"י ח): "זאת עלשו וחי את האלקים אני ירא", והבחינו כי הוא משנה את סגנונו התנהגותו כלפיהם ומתחיל לדבר עמו דברי נחומים, נשאו קל וחמר בעצמם ואמרו: אם אדם שאינו מדע ישראל מסגל כך לשוב בתשובה ולהתחרט על דרכיו, על אחת כמה וכמה אנו... וממחשבה למעשה. ואכן מעידה עליהם התורה: "ויעשו כן" ומיד: "ויאמרו איש אל אחיו אכל אשמים אנחנו".

יצור המד'

להשפיעם אמונתך

התחבולה הראשונה שעשו היונים כדי להשפיעם תורתך היתה למנוע מישראל להתפלל בהגון. שכן אם התפלה אינה כדבעי אי אפשר ללמד תורה, כי רק בתפלה כהלכה אפשר להיות בן תורה. אך אם התפלה היא שלא פדת, ואפילו אם רק מחסרים בה אמן אחת, כבר יש בכך מניעה ללמוד התורה.

שפע חיים' רעוא דרעיון ח"א פרשת תולדות מאמר ב אות ה

אמן
מלך קטנה
זכות גדולה

"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"

מקור השבח

אף כי בפרשת ואתחננו (דברים ו טו) נסמך הפסוק 'שמע ישראל' לפרשת 'אהבת', מנהגו להפסיק בניהם באמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'."

מקורה של הנהגה זו בדברי הגמרא (פסחים טו א): "אמר רבי שמעון בן לקיש, בקוש יעקב אבינו לגלות לבניו קוצ ה'מין ונסתלקה ממנו שכינה. אמר: 'שמא חס ושלום יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל ואבי יצחק שיצא ממנו עשו? אמרו לו בניו: 'שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד' - כשם שאין בלבך אלא אחד, כך אין בלבנו אלא אחד. באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'."

הרמב"ם (קריאת שמע א ד) הביא את דברי הגמרא הללו, וסיים: "לפיכך נהגו כל ישראל לומר שבח ששבח בו הגאון אחר פסוק זה."

מהותו וטעם אמירתו

מִן הַבֵּית יוֹסֵף (תחלת סימן טו) כתב שאף פסוק זה הוא מכלל יחוד ה' הנאמר בקריאת שמע, ועל כן אין להפסיק קודם אמירתו. ובאר הגרא"ז (מלצר, שהוא כעין עגית 'אמן' המוסיפה תהוה למצבת על מלכות שמים בקריאת שמע.

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף כִּי בְמִקְדָּשׁ שֶׁהָיוּ מְבָרְכִים בְּשֵׁם הַמְּפָרֵשׁ הָיוּ עוֹנִים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' במקום עגית 'אמן' (מעניינת טו ב). וכיון ש'לדברי הגר"א' בבאורו (א"ח ה ד), רק בקריאת שמע יש לכוון בהזכרת ה' אדון הכל היה הויה ויהיה כנגות השם המפירש, שלא כשאר הברכות שמכונים אדון הכל בלבד, לפיכך אחר הזכרת ה' בקריאת שמע תקנו לומר 'ברוך שם' (תשובות והנהגות ח"ג ס"י כו).

רבי פינחס מקורני הסביר: בכל אמירת דבר שבקדשה יש לשלב תורה שבכתב עם תורה שבעל פה. לפיכך לאחר שאנו אומרים את פרשיות הקרבנות, אנו מוסיפים לומר פרק איזהו מקומן, באמירת פסוק הקטרת אומרים אנו את פרשת הקטרת כפי שכתובה בתורה, ומוסיפים לומר 'תנו רבנן. וכן גם בקריאת שמע לאחר אמירת 'שמע ישראל', אומרים אנו 'ברוך שם' שמקורו בתורה שבעל פה (אמרי פינחס שבוטח).

טעם אמירתו בלחש

בהמשך דברי הגמרא בפסחים (שם) הובא: "אמרו רבנן: היכי נעביד? [כיצד נעשה?] גימריהו (אמרו), לא אמרו ששה! לא גימריהו, אמרו יעקב! התנינו שיהיו אומרים אותו בחשאי."

ענין נוסף לאמירתו בחשאי מופיע במדרש [דבר"ב ב לו]: "בשעה שעלה משה למרום שמע למלאכי השרת שהיו אומרים להקדוש ברוך הוא: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' והריד אותה לישראל. ולמה אין ישראל אומרים אותו בפרהסיא? אמר רבי אשי: 'למה הדבר דומה לחד שגנב קוזמין (מין ממשש) מתוך פלטיין של מלך, נתנה לה לאשתו ואמר לה אל התקשטי בה בפרהסיא אלא בתוך ביתך. אבל ביום הכפורים שהיו גזיזים פמלאכי השרת הן אומרים אותו בפרהסיא'."

וְיֵשׁ לְצַיֵן כֵּן אֵת דְּבַר הַמְּדַרְשׁ (ב"ר סה ז) שֶׁבְּשֵׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל אֹמְרִים 'שמע ישראל'... המלאכים שותקים, וכשהם מסגמים, אומרים המלאכים: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'."

מפרסם הכיב שהגד"ח מברסקו, קשהיה קווא קריאת שמע בביתו, היה אומר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' כפי כל מלכותו של שבת זה למלאכים, הוא רק כאשר הוא נאמר כדבר שבקדשה - בעשרה, אף כשהוא נאמר ביחידות אין המלאכים מתקנאים בו, ואפשר לאומרו בקול גם (הובא בתשובות והנהגות ח"ב ס"י טו). והב"א איש חי (תורה לשמה"ס קצו) כתב שאמירתו שלא בסדר קריאת שמע יכולה להאמר בקול, משום שקל מה שהקפידו לאומרו בלחש הוא רק ששנאמר בסוד היחוד בתוך קריאת שמע.

אמירתו באמירת 'הא שמה רבא'

על דברי המדרש שבהם פתחנו באור בתרגום ירושלמי (גראשית מט א): "עני יעקב, והא שמה רבא מברך לעלמי עולמי". והני, ששבח 'הא שמה רבא' הנאמר בפניו בסדר הקדוש, הוא תרגום לשבח שאמר יעקב: 'ברוך שם...' ויש לכאור את הקשר בין הדברים:

בספר 'פסוקי בנח' (פר' ותי) באר זאת על פי המבאר בגמרא (מעניינת טו א) שבמקדש של היו עונים 'אמן' אלא 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. לפי זה מכאן שאהי בקשתנו בקדושה. שיבנה בית המקדש בעגלא ובזמן קורב"ב ואז 'נאמר' 'אמן' כדרך שהיו אומרים אותו במקדש - 'הא שמה רבא...', והנינו 'ברוך שם...' כדרך יבין מדוע בקדוש הוא נאמר בלשון תרגום, כיון שיש לומר 'הא שמה רבא' בכל כחו, והרי בלא תרגום אי אפשר לאומרו בקול גם (מספחות שהתארו לעיל), ולפיכך אנו אומרים אותו בלשון תרגום ובקול גם.

הגאון רבי יעקב קמניצקי זצ"ל הוסיף ובאר כי התבות 'כבוד מלכותו' אינן נאמרות ב"הא שמה רבא', כיון שששבח זה תמן רק לאחר שחנכו בית המקדש, ואז כבוד מלכותו יתברך אינו נגלה לעינינו כבזמן הבית, על כן השמיטו תבות אלו (לקח טוב פר האי"ט).

ואכן, ידועים הם דברי הגר"א כי על כל אחת משש הנפנים של המלאכים היתה כתובה תבה אחת מ'ברוך שם...' ומשנחבר בית המקדש נלקחו מהמלאכים שתי הנפנים האמצעיות שעליהן היה כתוב 'כבוד מלכותו', ועל כך אנו מבקשים במוסף ליום טוב: 'עלה כבוד מלכותך עלינו מהרה' (סדור הגר"א אבני אליהו, מוסף ליו"ט).

והיה בעל החדושי הרי"ם אומר שעל זאת אנו אף מבקשים בצפרא דשבתא: 'ויחזו לן סתרה דאתאמר בלחישא', כלומר שיתגלה אלינו הקדוש ברוך הוא בהדר כבודו ואז לא נאלץ לומר 'ברוך שם בלחש' (אמרי הרי"ם שבת).

אמירתו אחר הזכרת שם שמים לבטלה בטעות

נסים בהלכה ה'דועה, כי מי ששעה והזכיר שם שמים לבטלה חלילה, מתקנה שיאמר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. הלכה זו נסקחה בשלחן ערוך (א"ח ר ו) ומקורה בדברי הידועים 'ברכות פ"ו ה"א): 'צריך לומר 'ברוך שם...' שלא להזכיר שם שמים לבטלה'."

כאן המקום להביא את דבריו של בעל 'אשל אברהם' מבוטשטשט, כי מי ששעה וענה 'אמן' תומוה וכיזא צוה, תקנתו שיאמר אחריה 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. שכן הנהגה אמן לבטלה כמברך ברכה לבטלה (מילי דחסידותא על ספר חסידים, מהר"ר פריעקמן עמ' לב).

אמן מצילה נפשות

הספור המפלא שלפניכם, נשמע מפי בעל המעשה, כ"ח הגאון הצדיק גאב"ד ליעזר לונדון שליט"א, וספר ברבים ברשותו מפי המשפיע הנודע, הגאון הצדיק רבי אברהם אלימלך בירמן שליט"א. בתוך נאומו המרגש והמרתם כפונס פניס, ועידת 'שחר אקדמ' לרפזי 'בני אמונים' בהיכלי הישיבות, אשר התקיימה בשלהי חדר תשרי האחרון.

"אם רצונכם לשמוע על מעין 'תחית המתים' שנגעשה בזכות עגית 'אמן', פתח הגה"צ שליט"א את ספרו, 'הקשיבו היטב למעשה המפלא שהתרחש זה מכבר, ב"ג לחדש אלול האחרון, הלא הוא היאר צייט של הרב רבי חיים בן ציון מרמורשטיין זצ"ל. אביו של רבי יעקב דב שיבלחט"א, אשר על שמו ולזכרו החלה 'תחית המתים' של 'בני אמונים'."

"הגה"צ רבי יהושע זאב מייזליש שליט"א, אב"ד ליעזר ונישא מוסדות 'תורת חיים' לונדון הנו מחשבי תלמידיו של כ"ח מרן האדמו"ר רבנו יואל מסאטמאר ז"ע, וכבר בהיותו צעיר לימים נקה להפנות בין היחידים שצכו למצלת החר הרואה מיד רבו הגדול.

ביתו של הרבי מליעזר השוכן בשכונת סטמפורד היל אשר בלונדון הבריה, ידוע ומפורסם מזה תלפיות שאלפים פונים אליו. במעשיו הכבדים משלב הרבי את שלשת עמודי העולם: תורה, עבודה וגמילות חסדים, ובצל קורות ביתו חוסים עניים ואביונים אשר זוכים להנות משפע חסדו.

בין יתר הנהגותיה הטובות מקפידה הרבנית מליעזר שליט"א מזה זמן רב שבכרות השחר הנאמרות מפיה ישמעו באזני מי שיענה אמן אחריו. לשם כך ממתינה היא בכל בקר לבעלה הגה"צ שליט"א עד אשר ישוב מבית הפנסת, או אז היא אומרת את הברכות בפניו והוא עונה אחריהן אמן.

לפני כחשים, בברךו של ב"ג באלול תשע"ז, עסקה היתה הרבנית במטבח הבית בהקנת מאכלים ערבים כלאורחיה הרבים שעתידים היו לפקד את ביתם באותו יום, וכד בבד המתינה לבעלה הגדול שישבו מבית הפנסת כדי שתוכל לומר בפניו את ברכות השחר.

באותו היום היה עמס העבודה גדול במיוחד. כאשר שב הרבי מבית מדרשו ונכנס לחדר לפדורו, היתה הרבנית שתח"ב בשיאה של מלאכת הבשול. במחשבה ראשונה הסתפקה אם לעזב את הבשולים בעצמוה וללכת לומר את הברכות כמנהגה, או שמוטב לסיים תחלה עם העבודות הדחופות, ולאחר מכן לגשת לאמירת הברכות בניחוחא.

אלא שזא ונורה היא במאמר חקמינו וזרונם לברכה כי 'מצוה הבאה לידך אל תחמאנה', והחליטה שלא לומר. 'מצות 'אמן' צריכה להעשות מיד', החליטה הרבנית, 'עלי להמשיך להקפיד לאומרה מקדם ככל שאפשר, ולא להתרפות חלילה, שכן רפיון קטן עלול לגרר אחריו רפיון נוסף שאחריו מי ישורנו'."

ממחשבה למעשה, היא נטשה בהחלטית את הסידים המבצענים על תכולתם הריחנית, שטפה את ידיה משירי הפאקלים ומרהה לחדרו של הרבי.

נגלה הרבנית את הסדור גידו והחלה לומר את הברכות בכונה ובסלודין כדרכה; 'ברוך אתה ה' הנותן לשכני ביתנו...', והרבי עונה 'אמן' בכבוד ראש, 'שלא עשני וגו'... פוהח עוריים'. ברכה אחר ברכה נענית ב'אמן' כהלכתה, והנותן ליעף פח'... 'אמן!', 'ברוך אתה... המעביר שנה מעיני ונתנומה מעפעפי, ויהי רצון..."

סיגרה רבנית את סדר הברכות בברכת 'הגומל חסדים טובים לעמו ישראל', והסתה אנה לשמע את ה'אמן', אלא שאז נעצרה נשימתה. ה'אמן' בוששה מלהענות.

מבט קל בפניו של הרבי שליט"א הספיק לה כדי להבין. הרבי ישב על פסאו בפנים חרות, עיניו עצומות וראשו שטוט על זוהו בחסר אונים.

'התקף לב!', היא נחרדה, רצה כל עוד נפשה בה לעבר הטלפון, ומרהה להתקשר לכחות ההצלה שחשו להגיע לביתה. דמתים חלפו עד שעצר האמבולנס ברחבה שלפני הבית בחרמת בלמים מצמררת, ומתוכו יצאו שני חובשים שמהרו לבצע ברבי פעולות החיאה דחופות.

לאחר דקות ארוכות של מאמצים, בסייעתא דשמיא חזר הדפק, והצבע שב לפניו של הרבי. הרבי פנה במהירות לבית החולים, שם המשיכו הרופאים במלאכתם הנאמנה, עד שכעבר ימים ספורים שב הרבי בחסדי שמים לאיתנו כבתחלה.

זהו גם מפלא שאין דרך אחרת להסבירו, מלבד אותה סייעתא דשמיא מיחדת השמורה למקפידים על אמירת ברכות השחר בחברותא מדי בקר, מבלי לחסר אף יום אחד, אמר הרבי שליט"א.

אלו היתה הרבנית ממתינה במטבח, ולו לדקות ספורות בלבד, כדי לסיים עם עבודות הבשולים, הרי שבמהלך זמן זה לא היתה יודעת מאום מהנעשה בחדרו של הרבי, ומי יודע מה היה עולה בגורלו חלילה, ישמרנו ה'.

כאשר נקבו חקמינו וזרונם לברכה בברכו של הנהגה 'אמן' שמארכים לו מיו ושנותיו, נודא התכונה אף למעשה זה, שם הגה"צ רבי אלימלך שליט"א את הספור המפלא, ואף הוסיף קריאה לבני הישיבות, שמתמפי העיניה:

'עליכם להפנים ולדעת כי 'אמן' היא מקור הברכה. כאשר מקפידים על דבר שבקדשה באופן קבוע, הקדוש ברוך הוא שולח סייעתא דשמיא מיחדת.

אם תפירו באמת בערפה הגדול של מצוה זו, הרי שישקל עליכם לבצע את עבודת הקדש שבה אתם עוסקים. בהחורים שאליהם תפנו יפירו גם הם ברכה וממלא. ותחזקו לתקיה'."